

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 691/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **AIR – TRANSPORT EUROPE, spol. s r.o.**, Na letisko, Letisko Poprad-Tatry, Poprad, IČO 00 697 516, zastúpenej Havlát & Partners – advokátska kancelária, s. r. o., Rudnayovo námestie 1, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/59/2024 z 26. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 7Ssk/59/2024 z 26. februára 2025 a žiada napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správneému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka požaduje aj priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala správnu žalobu proti protokolu z 21. marca 2019 o vykonanom dohľade na diaľku, ktorý uskutočnil podľa § 43 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z. z.“) Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ďalej len „úrad“) na podnet pacienta. Napadnutý protokol konštatoval, že pacientovi nebola počas prepravy do zdravotníckeho zariadenia ústavnej starostlivosti zdravotná starostlivosť poskytnutá správne v súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“), a uložil žalobkyni 1. prijať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov a ich príčin v termíne do 26. apríla 2019 a 2. o realizácii opatrení informovať žalovaného v termíne do 5 dní od ich uskutočnenia. Od prevzatia pacienta lekárom sťažovateľky do času odovzdania pacienta v zdravotníckom zariadení vrátane transportu z heliportu do kardiologického centra UN Martin bol za pacienta zodpovedný lekár sťažovateľky. V rámci dohľadu boli zistené

nedostatky u dohliadanej sťažovateľky v tom, že transport z heliportu do kardiologického centra nebol vykonaný bezpečným spôsobom, následkom čoho pacient utrpel zlomeninu 2. a 5. rebra pádom z nosidiel na zem.

3. Sťažovateľka vznesla námietky proti zisteniam úradu, tvrdiac, že nenesie zodpovednosť za predmetnú udalosť a jej následky, pretože im nemohla zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od nej oprávnené vyžadovať. Poukázala na pochybenie pracovníkov záchranej zdravotnej služby, ktorí vykonali zdvíhanie nosidiel neodborným spôsobom, svojvoľne, bez prítomnosti a pokynu jej lekára, čo spôsobilo prevrátenie nosidiel a úraz pacienta.

4. Námietky sťažovateľky prerokoval úrad a spísal o tom zápisnicu z 11. júla 2019, v ktorej uviedol, že záver napadnutého protokolu má oporu v skutkových zisteniach vyplývajúcich zo zdravotnej dokumentácie pacienta. Zistený nedostatok je podľa jeho názoru jasne, vecne a zrozumiteľne konkretizovaný. Poukázal na § 18 ods. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 581/2004 Z. z., v zmysle ktorého zákon neustanovuje presnú formu uloženia opatrenia, a preto všeobecne formulovaná povinnosť je plne v súlade so zákonom a dáva žalobkyni možnosť samostatne uvážiť a prijať opatrenia, ktoré aj do budúca zabránia obdobnej situácii. Úrad uviedol, že netvrdí, že za pád pacienta z nosidiel môže lekár sťažovateľky, ale že od času prevzatia pacienta lekárom sťažovateľky od RZP Turzovka v Makove do času odovzdania pacienta v zdravotníckom zariadení ústavnej zdravotnej starostlivosti (UN Martin) bol za pacienta zodpovedný lekár sťažovateľky. Úrad poukázal na § 2 písm. h) vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 321/2005 Z. z. o rozsahu praxe v niektorých zdravotníckych povolaniach v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 321/2005 Z. z.“), podľa ktorého lekár ambulancie záchranej zdravotnej služby v rámci neodkladnej zdravotnej starostlivosti v záchranej zdravotnej službe samostatne riadi súčinnosť medzi viacerými poskytovateľmi neodkladnej zdravotnej starostlivosti. Uviedol, že k pádu pacienta došlo pri manipulácii s nosidlami zásahovou skupinou RZP Martin, pričom v priebehu prekladania a transportu pacienta až po jeho odovzdanie na cieľové pracovisko bol za pacienta zodpovedný lekár sťažovateľky, ktorý bol funkčne nadriadený všetkým zasahujúcim zdravotníckym záchranárom akéhokoľvek poskytovateľa v prípade súčinnosťného zásahu, a poukázal tiež na to, že pri zásahu zásahových skupín RZP v súčinnosti pri transporte pacienta z heliportu na cieľové pracovisko lekár pacienta zásahovým skupinám RZP neodovzdáva. V závere uviedol, že lekár žalobkyne mal organizovať súčinnosť medzi viacerými poskytovateľmi neodkladnej zdravotnej starostlivosti, konkrétne mal dohliadať na postup naloženia pacienta zásahovou skupinou RZP Martin, pričom po vyložení pacienta z vrtuľníka v spolupráci s RZP Martin, preložení a zafixovaní pacienta na transportných nosidlách do ambulancie RZP lekár sťažovateľky už ďalej nedohliadal na postup naloženia pacienta do ambulancie RZP Martin, ale vyberal monitor vitálnych funkcií a ostatné potrebné veci z vrtuľníka.

5. V správnej žalobe sťažovateľka požadovala zrušenie napadnutého protokolu v časti uložených opatrení, ako aj zrušenie napadnutej zápisnice v časti, v ktorej úrad konštatoval, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne. O správnej žalobe rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 8Sa/27/2019-51 zo 7. mája 2020 tak, že ju odmietol ako neprípustnú podľa § 98 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 9Sžsk/63/2020 z 28. apríla 2021 toto uznesenie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

6. Po reforme a prechode právomoci rozhodol Správny súd v Košiciach rozsudkom č. k. PO-8Sa/7/2021-106 z 30. januára 2024 tak, že ju zamietol ako nedôvodnú. Z odôvodnenia vyplýva, že predmetom prieskumu je len výsledok dohľadu vo vzťahu k žalobkyni, nie k iným subjektom. Nestotožnil sa s jej námietkou, že žalovaný nebol oprávnený vykonávať dohľad, keď sa pacient pred podaním podnetu neobrátil na žalobkyňu so žiadosťou v zmysle § 17 zákona č. 576/2004 Z. z., pretože žalovaný môže vykonávať dohľad aj bez podnetu podľa § 18 ods. 1 písm. b) zákona č. 581/2004 Z. z. Neurčitosť uloženého opatrenia správny súd nepovažoval za vadu, pretože uvedenie opatrení je podľa § 47 ods. 3 citovaného zákona len fakultatívne. Z protokolu je zrejmé, aké boli zistené nedostatky [lekár v rozpore s § 2 ods. 1 písm. h) vyhlášky č. 321/2005 Z. z. nedostatočne organizoval súčinnosť poskytovateľov zdravotnej starostlivosti], a preto je vecou žalobkyne, ako im do budúcnosti zabráni (preškolením lekárov alebo inak). Správny súd sa nestotožnil ani s námietkou, že žalovaný nesprávne vyložil citované ustanovenie vyhlášky č. 321/2005 Z. z. Súčasťou neodkladnej zdravotnej starostlivosti podľa § 2 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. je aj preprava osoby, ktorej sa takáto starostlivosť poskytuje, a zabezpečuje ju záchranná zdravotná služba. Tú podľa § 2 ods. 1 zákona č. 579/2004 Z. z. poskytujú poskytovatelia na základe príslušného povolenia, ktorého držiteľkou je aj žalobkyňa. V prerokúvanej veci žalobkyňa (jej lekár) poskytovala neodkladnú zdravotnú starostlivosť pacientovi od jeho prevzatia v Makove až do jeho odovzdania lekárovi Univerzitnej nemocnice Martin, teda aj počas prevozu z heliportu. To potvrdil aj sám lekár žalobkyne a jeho záznam, a preto podľa správneho súdu je správny záver žalovaného, že ak v danom čase poskytoval súčinnosť aj iný poskytovateľ (rýchla zdravotná pomoc), tento lekár bol zodpovedný za riadenie súčinnosti s ním. V rámci toho mal lekár dohliadať aj na proces naloženia pacienta na nosidlá a do vozidla rýchlej zdravotnej pomoci. Pretože predmetom prieskumu bol len protokol z dohľadu týkajúci sa žalobkyne, správny súd sa nezaoberal otázkou, či rýchla zdravotná pomoc poskytla správne zdravotnú starostlivosť. Aj keby ju tá poskytla nesprávne, neznamenalo by to automaticky, že žalobkyňa ju poskytla správne.

7. Sťažovateľka podala kasačnú sťažnosť, v ktorej namietala, že podľa § 17 ods. 4 zákona č. 576/2004 Z. z. sa môže pacient obrátiť na žalovaného až po tom, čo poskytovateľ nevyhovie jeho žiadosti o nápravu, čo sa v prerokúvanej veci nestalo. Pacient teda nevyčerpal prostriedok nápravy, čo je predpokladom vzniku práva domáhať sa nápravy u žalovaného. Žalobkyňa naďalej vyčíta žalovanému neurčitosť uloženého opatrenia, čím si žalovaný vytvára priestor pre svojvôľu. Žalobkyňa nevykonávala pozemnú prepravu pacienta a súčasťou riadenia súčinnosti nemôže byť aj dohľad nad tým, ako iný poskytovateľ vykonáva zdravotnú starostlivosť. Za absurdný považuje žalobkyňa záver žalovaného aj správneho súdu, že jej lekár mal zodpovedať za niečo, čo ani nevykonával a žalobkyňa ani nemohla vykonávať (pozemnú prepravu pacienta), a preto žalovaný ani riadne neuviedol, v čom konkrétne pochybil jej lekár, od ktorého nemožno požadovať, aby neustále dohliadal na prácu záchranárov. Podľa žalobkyne mal skôr prevádzkovateľ rýchlej zdravotnej pomoci v Martine preškoliť svojich zamestnancov na manipuláciu s nosidlami.

8. O kasačnej sťažnosti sťažovateľky rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol, pretože námietky kasačnej sťažnosti opakujú námietky predložené správne súdu, ktorý na ne jasne a zrozumiteľne odpovedal. S poukazom na rozhodnutie sp. zn. 1Sžso/52/2014 zopakoval, že z § 43 zákona č. 581/2004 Z. z. nevyplýva, že by úrad mohol začať vykonávať tento dohľad, teda uplatniť svoju právomoc, len na návrh alebo podnet pacienta. Z formulácie § 17 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. plynie, že pacient má len právo, nie povinnosť podať podnet. K určitosti

uloženého opatrenia už správny súd správne odkázal na § 47 ods. 3 zákona č. 581/2004 Z. z., podľa ktorého opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, resp. povinnosť prijať takéto opatrenia môžu byť obsahom protokolu. Uvedenie takýchto opatrení je len možnou (fakultatívnou), nie povinnou (obligatórnou) náležitosťou protokolu o dohľade. Všeobecnou formuláciou opatrenia sa žalobkyni vytvára priestor, aby sama rozhodla, akým spôsobom vytknutý nedostatok odstráni.

9. K nosnej námietke, že lekárovi sťažovateľky nemožno vyčítať, že nedostatočne riadil súčinnosť viacerých poskytovateľov na mieste, uviedol najvyšší správny súd, že podľa § 1 ods. 1 zákona č. 579/2004 Z. z. záchranná zdravotná služba poskytuje neodkladnú zdravotnú starostlivosť, teda zdravotnú starostlivosť vymedzenú v § 2 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., ktorej súčasťou je aj neodkladná preprava osoby do zdravotníckeho zariadenia a medzi zdravotníckymi zariadeniami. Túto záchrannú zdravotnú službu zabezpečujú okrem iného aj poskytovatelia zdravotnej starostlivosti na základe povolenia na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby v zmysle § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 579/2004 Z. z. Tento poskytovateľ podľa § 5 ods. 1 písm. f) a g) citovaného zákona musí (okrem iného) odborne prepraviť bez zbytočného odkladu osobu, ak si to vyžaduje jej zdravotný stav, do určeného zdravotníckeho zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, ktoré je schopné poskytnúť diagnostiku a liečbu, resp. odborne prepraviť takú osobu z jedného zariadenia do iného. Ak v záchrannej zdravotnej službe pracuje pracovník lekár, rozsah jeho praxe vymedzuje vyhláška č. 321/2005 Z. z. Podľa § 2 ods. 1 písm. h) tejto vyhlášky lekár ambulancie záchrannej zdravotnej služby (ak získal príslušnú odbornú spôsobilosť, porov. ods. 2 tohto paragrafu) samostatne riadi súčinnosť medzi viacerými poskytovateľmi neodkladnej zdravotnej starostlivosti. Žalovaný v protokole ustálil, že pád pacienta z nosidiel nastal v okamihu, keď ho záchranári po vyložení z vrtuľníka a preložení na ich nosidlá zdvihli. Lekár žalobkyne v tom čase nesledoval nakladanie pacienta, ale bral si z vrtuľníka vybavenie. Podľa kasačného súdu za týchto okolností však z citovaných ustanovení vyplýva, že úlohou žalobkyne bolo prepraviť pacienta nielen k posádke rýchlej zdravotnej pomoci, ale až do ústavného zariadenia, teda univerzitnej nemocnice. Na poslednom úseku tejto prepravy (od heliportu) tak spolupracovali dvaja poskytovatelia neodkladnej zdravotnej starostlivosti, a to žalobkyňa a rýchla zdravotná pomoc v Martine. Otázka, či a v ktorom okamihu sú nosidlá po vyložení z vrtuľníka dostatočne pripravené na to, aby sa zdvihli bezpečne, teda bez ohrozenia života alebo zdravia pacienta, je v jej prvej fáze otázkou koordinácie (súčinnosti) medzi poskytovateľom, ktorý pacienta vykladá z vrtuľníka, a poskytovateľom, ktorý ho nakladá a následne odváža, a preto sa možno stotožniť so žalovaným, že lekár žalobkyne mal v rámci svojich úloh, ktoré nadväzujú aj na povinnosti žalobkyne podľa § 5 zákona č. 579/2004 Z. z., dohliadnuť na tento proces a usmerniť posádku rýchlej zdravotnej pomoci. Najvyšší správny súd ďalej uviedol, že otázka, či je zdravotná starostlivosť poskytnutá správne, je otázkou objektívnou, ktorá nevyhnutne nevyžaduje zavinenie nikoho z poskytovateľov. Nie je vylúčené, že k nesprávnemu poskytnutiu zdravotnej starostlivosti dôjde nešťastnou súhrou okolností, ktorú lekári a iní zdravotnícki pracovníci mohli predpokladať len veľmi teoreticky. Ani v prerokúvanej veci žalovaný nevyčíta lekárovi žalobkyne, že by bol musel predpokladať, že pacient spadne z nosidiel. Faktom však je, že ak by bol v daných podmienkach dal jasné pokyny, či a kedy možno nosidlá s pacientom dvíhať, teda bol by koordinoval súčinnosť v zmysle § 2 ods. 1 písm. h) vyhlášky č. 321/2005 Z. z., nemuselo by k pádu vôbec dôjsť.

II.

Sťažostná argumentácia

10. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu z dôvodu nesprávneho pochopenia skutkového deja, ktoré malo vplyv na nesprávne právne závery najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľka namieta aj nedostatok dôvodov, pretože od všeobecných súdov nedostala odpoveď na svoju argumentáciu, že lekár záchranej služby nemôže dohliadať na výkon zdravotnej starostlivosti iných poskytovateľov alebo nieť zodpovednosť za nesprávny postup iného poskytovateľa vykonaný svojvoľne, bez pokynu a prítomnosti lekára sťažovateľky, ako ani na otázku, v čom pochybil jej lekár a aké opatrenia má prijať, keď konkrétny nedostatok jej nebol vytknutý.

11. Sťažovateľka považuje za kľúčové správne pochopenie priebehu úrazového deja (na tento účel aj navrhuje vykonanie pojednávania ústavným súdom, pozn.), keď zdôrazňuje, že nedošlo k zošmyknutiu nosidiel, ale ich prevráteniu aj s pacientom. Nosidlá sťažovateľky boli pripevnené na nosidlá RZP na to určeným mechanizmom za prítomnosti lekára sťažovateľky a ich spojenie nebolo príčinou prevrátenia nosidiel. Bola ňou svojvoľná činnosť záchranárov RZP v neprítomnosti lekára sťažovateľky, ktorý vykonával iné úkony. Sťažovateľka zdôraznila, že nie je oprávnená vykonávať prepravu po zemi. Hodnotenie skutkového stavu najvyšším správnym súdom považuje za dezinterpretáciu v rozpore s realitou, ktorá nesprávne vychádza z toho, že k riadnemu spojeniu nosidiel nedošlo, čo nie je pravda.

12. Už to, že zamestnanci RZP konali úplne svojvoľne, bez pokynu lekára, malo postačovať na záver, že sťažovateľka nepochybila. Ak bolo povinnosťou lekára sťažovateľky koordinovať pôsobenie poskytovateľov, tak pendantom uvedeného je povinnosť RZP rešpektovať pokyny lekára a, naopak, nekonať bez nich alebo v rozpore s nimi, k čomu došlo. Uvedené je podľa názoru sťažovateľky dôvodom nepreskúmateľnosti, svojvoľnosti a arbitrárnosti záveru, že sťažovateľka neposkytla zdravotnú starostlivosť správne.

13. Sťažovateľka zopakovala námietku subsidiarity podnetu adresovaného úradu, ktorý podľa jej názoru nebol oprávnený vykonať dohľad, ak najprv pacient nevyužil možnosť podať žiadosť o nápravu sťažovateľke. Najvyšším správnym súdom poskytnutý výklad považuje za popieranie zmyslu a účelu právnych noriem, ktorý ich robí obsolentnými. Sťažovateľka ďalej namietla neurčitosť výroku o uložených opatreniach, keďže nie je zrejmé, v čom pochybil jej lekár, sťažovateľka ani nikto iný na jej mieste nemôže vedieť opatrenia s akým obsahom má prijať. K odstráneniu príčiny by viedli podľa názoru sťažovateľky len opatrenia uložené inému poskytovateľovi – preškolenie RZP o správnej manipulácii s nosidlami. Sťažovateľka nesúhlasí ani s výkladom § 2 ods. 1 písm. h) vyhlášky č. 321/2005 Z. z. (povinnosť riadenia súčinnosti poskytovateľov pracovníka so statusom lekára, pozn.). Zvolený výklad považuje za neprípustne extenzívny, ktorý vyžaduje nerealizovateľnú činnosť lekára, a zároveň nie je tento výklad riadne odôvodnený, teda je svojvoľný. Sťažovateľka namieta aj vážnosť protokolu aj zápisnice, ktoré neposkytujú dostatočné odpovede na sťažovateľkine námietky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Ústavný súd vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody ústavne relevantnej intenzity.

15. V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd zameril na posúdenie odôvodnenia napadnutého rozsudku a skúmal, či jeho obsah poskytuje dostatok dôvodov a argumentov na prijatie záveru o sťažovateľkou namietanom arbitrárnom posúdení jej kasačnej sťažnosti, ktoré by vykazovalo črty svojvôle, alebo či sa vyskytla tvrdená vada výkladu a aplikácie právnych predpisov ústavne relevantnej intenzity.

16. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu konštatuje, že sa vo svojom rozhodnutí (v spojení z rozsudkom správneho súdu, na ktorý aj odkázal a tvorí s ním funkčnú jednotu) argumentačne vysporiadal s námietkami uplatnenými sťažovateľkou v kasačnej sťažnosti a uviedol úvahy, z ktorých vychádzal pri posudzovaní zákonnosti napadnutých správnych aktov, a preto ústavný súd konštatuje, že z tohto hľadiska jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné.

17. Na úvod ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka brojí najmä proti zistenému skutkovému stavu, keďže zastáva názor, že priebeh úrazového deja nebol najvyšším správnym súdom pochopený správne a v súlade so zisteniami správneho súdu či správnych orgánov. Ústavný súd však nie je oprávnený opakovať vykonané dokazovanie alebo nahrádzať hodnotenie dôkazov vykonané všeobecnými súdmi ani posudzovať, či k prevráteniu nosidiel prispelo nesprávne upevnenie nosidiel sťažovateľky, alebo nie. Sťažovateľka nepripojila k ústavnej sťažnosti ani administratívne akty napadnuté ústavnou sťažnosťou, z ktorých by bolo možné zistiť presnejší popis priebehu nehody a porovnať ho s tvrdeniami sťažovateľky, a preto ústavný súd mohol pri posúdení veci vychádzať len z obsahu rozsudkov správnych súdov.

18. Ak by však aj ústavný súd pripustil priebeh tvrdený sťažovateľkou, nemá to vplyv na právne posúdenie veci, pretože nesprávnosť poskytnutia starostlivosti ustálená žalovaným úradom spočívala v nedostatočnej koordinácii postupov, teda riadení súčinnosti dvoch poskytovateľov, kde funkčne nadriadeným bol lekár sťažovateľky a zodpovedal za pacienta od momentu prevzatia až do jeho odovzdania v zariadení ústavnej starostlivosti. Uvedené skutočnosti sú dostatočne popísané a úvahy správnych súdov odôvodnené. Ani v aplikácii a výklade dotknutých právnych predpisov ústavný súd nezistil pnutie s právom sťažovateľky na súdnu ochranu či spravodlivý proces. Nemožno sa stotožniť s tvrdením sťažovateľky, že je proti nej vyvodená zodpovednosť za konanie iného poskytovateľa a kladú sa na ňu nesplniteľné požiadavky. V rámci koordinácie postupov by úplne postačil jasný pokyn nadriadeného lekára, aby záchranári druhého poskytovateľa nevykonávali zdvíhanie nosidiel či iné úkony v jeho neprítomnosti po čas, kým si vyberie zariadenia a dokumenty, pretože jeho úlohou je riadiť súčinnosť.

19. Najvyšší správny súd a správny súd sa aj s námietkou absencie predošlej žiadosti pacienta o nápravu u sťažovateľky pred podaním podnetu úradu vysporiadali ústavne akceptovateľným spôsobom, keď zdôraznili právomoc úradu vykonávať dohľad aj bez podnetu pacienta. Vo vzťahu k diskrečnému priestoru na prijatie opatrení nie je možné prisvedčiť ani tvrdeniu, že nikto nemôže vedieť, aké opatrenie je na strane sťažovateľky potrebné prijať. Je to síce na úvahe sťažovateľky, avšak ako vhodné sa javí napríklad preškolenie lekárov sťažovateľky či interná úprava postupov smerujúca k jasným pokynom lekára pre kooperujúci personál v čase jeho neprítomnosti pri pacientovi.

20. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že najvyšší správny súd ústavne akceptovateľne odôvodnil napadnutý rozsudok a neexistuje ústavne relevantná súvislosť medzi označenými základnými právami sťažovateľky na jednej strane a napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu na strane druhej, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohla viesť k vysloveniu ich porušenia, a preto sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

21. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu